

РЕШЕНИЕ

№ 33971

гр. София, 17.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 19.09.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
Вената Кабурова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **6519** по описа за **2025** година докладвано от съдия Вената Кабурова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно – процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ) чрез юрк. Д. срещу решение № 4663/24.10.2024 г. по НАХД № 11404/2024 г. по описа на СРС, НО, 8-ми с-в, с което е отменен електронен фиш (ЕФ) № [ЕГН], с който на Л. П. е наложено на основание чл. 102, ал. 2 от ЗДвП вр. чл. 187а, ал. 2, т. 3 вр. ал. 3 вр. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП административно наказание „глоба“ в размер на 300 лева за нарушение на чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата (ЗП).

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на съдебния акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че неправилно въззивният състав приема, че за нарушение на чл. 179, ал. 3б от ЗДвП не е предвидена възможност за издаване на електронен фиш с доводи, че нормата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП предоставя възможност за издаване на електронен фиш за нарушение по чл. 179, ал. 3, За и 3б от ЗДвП, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП.

Ответникът – Л. П. чрез адв. М. оспорва касационната жалба, а решението на СРС счита за правилно и законосъобразно. В проведеното по делото открито съдебно заседание се позовава на изтекла абсолютна давност и моли административнонаказателното производство да бъде прекратено.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София – град, XXVIII-ми касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на инстанционен контрол.

От фактическа страна е установено, че на 28.06.2020 г. бил издаден от АПИ електронен фиш на Л. П. за това, че на същата дата около 12:44 ч. в [община], по път А-3 км 150+251, с посока нарастващ километър, включена в обхвата на платената пътна мрежа, за ППС лек автомобил „М.“ с рег. [рег.номер на МПС] не е заплатил дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, тъй като за него няма валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването.

За да постанови решението си, районният съд е приел от правна страна, че при издаване на ЕФ е допуснато процесуално нарушение от категорията на съществения, в резултат на което са ограничени правата на лицето, сочено за нарушител. Приел е, че законодателят е предвидил възможността да се издава електронен фиш за нарушения по чл.179, ал.3 от ЗДвП, но не и за такива по чл.179, ал.3б от ЗДвП. Посочил е, че процедурата за налагане на административно наказание на нарушенията на чл.179, ал.3б от ЗДвП е предвидена в чл.189е, ал.1 и сл. от ЗДвП и предвижда съставяне на АУАН и издаване на НП, предвид което административно наказващият орган е следвало да започне процедура със съставянето на АУАН и след това на НП, а не на издаване на електронен фиш. За друго съществено процесуално нарушение е приета и липсата на конкретния размер на тол-таксата за ППС-то, както и начина на формирането ѝ, като ограничаващо правото на защита на санкционираното лице. С тези мотиви СРС е отменил, процесния ЕФ. Решението е правилно.

Настоящият съдебен състав, при анализ на доказателствата по делото приема, че административнонаказателното производство следва да бъде прекратено поради изтичане на абсолютната давност за наказателно преследване, предвидена в закона с оглед приложение на нормата на чл. 11 ЗАНН, която препраща към НК по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго.

Във връзка с давността ЗАНН регламентира конкретна уредба в два случая: по отношение на изпълнение на наказанието по влязъл в сила административнонаказателен акт и в разпоредбите на чл. 34 ЗАНН що се отнася до административнонаказателното производство в частта, която се развива пред административнонаказващия орган, с оглед осигуряването на бързина и невисящност на производството, което в много голяма степен засяга правната сфера на лицата. В разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН са предвидени сроковете, с изтичането на които не може вече да се образува административнонаказателно производство пред административнонаказващия орган. Що се отнася до съдебната фаза на административнонаказателното производство, спрямо нея, изрична уредба в ЗАНН не се съдържа, като по силата на препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН се прилагат разпоредбите за давността и абсолютната такава по НК.

В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание“, чл. 79 предвижда, че наказателното преследване се изключва, когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл. 80 ал. 1 т. 5 от НК наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички други наказания с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея. В конкретния

случай административно наказателно производство е образувано. Разпоредбата на чл. 81 ал. 3 от НК предвижда обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В тази разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл. 80 ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член от НК). В конкретния случай давността е била три години, а абсолютната давност (съобразно нормата на чл. 81 ал. 3 от НК) е четири години и половина от момента на извършване на нарушението по аналогия от чл. 80 ал. 3 от НК.

В конкретния случай нарушението е извършено на 28.06.2020 г., поради което и абсолютната давност за наказателно преследване е изтекла на 28.12.2024 г. Съдът следи служебно за изтичане на давността, поради което в случай на изтекла такава процесният ЕФ следва да бъде отменен, поради което въззивното решение с оглед неговия краен резултат е правилно.

С оглед изхода на делото на ответника по касация се дължат разноски, представляващи заплатено в брой адвокатско възнаграждение за касационната инстанция, а именно в размер на 500 лева, които АПИ следва да бъде осъден да заплати.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XXVIII-ми касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4663/24.10.2024 г. по НАХД № 11404/2024 г. по описа на СРС, НО, 8-ми с-в.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на Л. П. П., сумата в размер на 500 /петстотин/ лв., представляваща заплатено адвокатско възнаграждение за касационната инстанция.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: